

Senyor Bisbe

HOMILIES

> FESTA DE LA MISTERIOSA LLUM - MANRESA

Homilia pronunciada a la basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa el dia 21 de febrer del 2009

Srs. Rector i Vicari d'aquesta Parròquia del Carme,

Germans preveres, diaca,

Sr. Alcalde, Srs. Regidors de l'Ajuntament de Manresa,

Membres de l'Associació de la Misteriosa Llum,

Membres de CAE, administradors de la festa de la Misteriosa Llum d'aquest any,

Estimats tots, fills de Déu.

La festa genuïnament manresana de la Misteriosa Llum ens convoca altra vegada en aquest temple del Carme. Tots nosaltres volem reviure agraïdament els fets ocorreguts aquell benaurat dia del 21 de febrer de l'any 1345: la Llum misteriosa va entrar pel finestral de la façana d'aquest temple, omplint-lo de claredat, i sortia cap enfora pels tres finestrals de l'absis.

Aquell fet fou signe de pau i de concòrdia i va fer possible que l'aigua arribés generosament a aquesta ciutat de Manresa, donant-li vida i prosperitat al llarg d'aquests quasi vuit segles.

La fe cristiana sap que Déu intervé en la història humana. En la revelació cristiana, en la història d'Israel i sobretot en Jesucrist, nosaltres sabem que Déu és amor i que no és aliè a la història humana. Déu té cura de tots i cada un dels homes, perquè ens estima. Déu, com un pare, té cura de tots nosaltres, respectant sempre la nostra llibertat i beneint-nos amb la seva providència.

La Llum, l'aigua, són dos dons que hem rebut del nostre passat i que hem de fer fructificar per al bé de tota la comunitat humana que forma la ciutat de Manresa. Com ho hem de fer? La festa de la Misteriosa Llum és una aportació que vol unir el passat i el present de la nostra història comuna i vol ajudar perquè, generació rere generació, els valors comuns que ens uneixen es perllonguin en el temps.

Cada persona que neix en una societat ha de fer seva l'experiència comuna per a poder ser un membre integrat. L'educació dels infants i joves és de cabdal importància per al futur d'una societat. Esmerçar temps, forces i recursos en l'educació de les noves generacions és la millor inversió que pot fer una família, una societat, un poble, la mateixa Església.

Educar els fills és un dret i un deure dels pares. Ells ho han de fer des de la llibertat i des de les seves conviccions morals i religioses. La societat ha de fer possible aquest deure i llibertat dels pares. Institucions soci-

als com escoles, espais, institucions religioses són expressió d'aquesta col·laboració en l'educació de les noves generacions.

Educar no ha estat mai fàcil i avui sembla més difícil. A les dificultats normals cal afegir-hi, entre altres coses, la complexitat cultural, social i religiosa, el desinterès per les veritats fonamentals de la persona humana, les noves tecnologies, els valors i contravalors oposats, la inestabilitat de la família, la pobresa generada pels problemes econòmics. Totes aquestes coses, juntament amb altres, incideixen en l'educació i en la maduració de la persona humana.

L'educació es troba moltes vegades —massa vegades, potser— amb fracassos. Els nostres esforços per formar persones sòlides, capaces de col·laborar amb les altres i de donar un sentit a la vida, no sempre tenen la resposta desitjada.

Llavors, de manera espontània, donem la culpa a les noves generacions, com si els infants que neixen avui en les nostres famílies fossin diferents dels qui naixien en el passat. Tots naixem igual!

Llavors cal que els adults que formem la societat ens preguntem què és el que donem als nostres infants i joves. ¿No serà, potser, que en la nostra societat hi ha difosa una mentalitat i una cultura que porten a dubtar, massa sovint, del valor de la persona humana, del significat de la veritat i del bé,

i, en darrera instància, de la bondat de la vida? Si així fos, certament seria impossible de transmetre d'una generació a l'altra quelcom vàlid i cert, regles de comportament, objectius creïbles sobre els quals es pugui construir la vida.

Educar una persona és ajudar-la a aprendre a caminar amb llibertat. La llibertat no és una simple herència que es pot rebre. Cada persona ha d'aprendre a viure en llibertat. L'educació té com a camp propi la llibertat. Educar és l'encontre de dues llibertats: la del qui és lliure i vol ensenyar a l'altre el camí de la llibertat, però sabent que l'altre en quant persona és sempre lliure. Educar una persona és portar-la a aquella llibertat que li permeti de regir la seva vida, per al seu bé i el de tota la societat.

La llibertat demana, però, veritat. La visió cristiana de la vida humana, des de la creació de Déu i la redempció, sap que l'ésser humà és aquell que és capaç de conèixer i estimar. Aquesta és la grandesa de l'home, fet a imatge i semblança de Déu. Per això mateix, la veritat i la llibertat són indispensables per a conèixer i estimar.

El papa Benet XVI va dir als joves a Nova York, l'abril de l'any passat: «¿Heu notat que, sovint, es reivindica la llibertat sense fer mai referència a la veritat de la persona humana? Hi ha qui afirma avui que el respecte a la llibertat de l'individu fa que sigui erroni cercar la veritat, àdhuc la veritat sobre el

que és el bé. En alguns ambients, parlar de la veritat es considera com una font de discussions i de divisions i, per tant, és millor relegar aquest tema a l'àmbit privat. En lloc de la veritat —o millor, de la seva absència— s'ha difós la idea que, donant un valor indiscriminat a tot, s'assegura la llibertat i s'allibera la consciència. Això ho anomenem relativisme.»

L'educació autènticament humana demana educar en la veritat. Educar no és solament donar coneixements, informacions i experiències; educar autènticament demana tenir present continuament la pregunta de la veritat. Més encara, cercar aquella veritat profunda que pot ser la guia de la vida.

Germans, educar compromet, perquè demana cercar i viure la veritat, perquè demana cercar i viure la llibertat interior. Però educar en la veritat i en la llibertat és la tasca més important que Déu ha donat a la humanitat. Formar persones que puguin viure en la veritat i la llibertat és el regal més gran que els podem fer. No caiguem en el parany de pensar que el més important són els béns materials. La felicitat i el benestar brollen del cor d'una persona que ha trobat el sentit de la vida, perquè ha trobat la veritat que li omple el cor i amb la seva llibertat la segueix.

La llum i l'aigua són per a mi dues realitats que han fet bé a la ciutat de Manresa i als seus habitants al llarg dels segles. Però

també són símbol de dues realitats que tenen a veure amb la veritat i la llibertat.

Manresans, amb paraules de Benet XVI us dic de tot cor: «La veritat no és una imposició. Tampoc no és un mer conjunt de regles. És el descobriment d'Algú que mai no traïx, d'Algú de qui sempre ens podem fiar. Cercant la veritat arribem a viure basats en la fe, perquè, en definitiva, la veritat és una persona: Jesucrist.»

Sí, Crist és la llum del món. Ell és el camí, la veritat i la vida. Ell és la veritat que s'ha ofert a cada generació de persones que han viscut en aquesta ciutat, esperant la resposta humilment, com el pidolaire que espera després de trucar a la porta.

Us dic, germans, que obriu sense cap por la porta del vostre cor, de les vostres famílies i institucions al qui ens vol donar solament la seva persona que és la veritat que il·lumina sempre i mai no s'apaga.

I l'aigua parla de vida. L'aigua ens recorda el Baptisme cristià, en el qual se'ns dóna la vida nova de fills de Déu, i amb aquesta la llibertat pròpia com a do de Déu. La llibertat, però, és do i al mateix temps és conquesta personal contínua. La llibertat ens demana la lluita per vèncer les realitats que ens la volen arrabassar. El cristià ha de viure la seva llibertat en camí, esperant la llibertat plena, quan Déu serà tot en tots. Revisquem, doncs, el nostre baptisme, que

és la font de la nostra llibertat, i allibrem-nos, amb la conversió i la penitència, del pecat que ens esclavitzava. Visquem la llibertat interior, font de tota llibertat social i font de bé i de prosperitat.

A Maria, Mare de Déu del Carme, alliberadora dels captius i mare de la Saviesa eterna, li demanem que intercedeixi per nosaltres davant el Senyor, perquè amb l'ajut del seu amor i de la seva gràcia puguem viure sempre els dons de la veritat i la llibertat, que ell ens ha aconseguit amb la seva mort i resurrecció.

> DIVENDRES SEGON DE QUARESMA

Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 // Mt 21,33-43.45-46

Homilia pronunciada a Igualada, a l'església de la Mare de Déu del Roser, en el «Miserere», el dia 13 de març del 2009

Ens diu un historiador igualadí: «(Als divendres de Quaresma) mentre s'exposa el Sant Crist es canta el primer versicle del salm *Miserere*, i el mateix versicle és repetit en fer-se la reserva de la Imatge. D'aquí el nom que s'ha donat a aquesta pràctica religiosa: el *Miserere* dels divendres de quaresma a Igualada» (Colomer, *Història*, 147).

I nosaltres avui, divendres de Quaresma, celebrem l'eucaristia tot fent memòria de la «suor de sang» del Sant Crist en aquesta església de la Mare de Déu del Roser. La sagrada Imatge del Sant Crist és adorada

venerant les cinc sagrades llagues de Crist, amb la pregària i el cant. Així fem el camí de la Quaresma, que ens porta a la Pasqua, i ens preparam per a la celebració de la gran festa d'Igualada: el Sant Crist, el dia tercer de Pasqua.

Les lectures de la litúrgia quaresmal d'avui ens ajuden a mirar el misteri de Crist crucificat, en qui se'ns revelen dos grans misteris: el misteri de la iniquitat del pecat i el misteri de l'amor misericordiós de Déu.

El pecat: misteri d'iniquitat

El misteri del pecat és quelcom de què tots nosaltres tenim una idea dèbil. Perquè tots som pecadors! I és propi del pecador tenir una idea no gaire clara de què és el pecat. I si escoltem la veu del món, encara és més confusa aquesta idea de la realitat del pecat. Recordem aquelles paraules del papa Pius XII en els anys cinquanta del segle passat: «El pecat d'aquest segle és la pèrdua del sentit del pecat.»

En la mesura en què el sentit del pecat es va desfigurant en el cor de les persones i de la societat, es va al mateix temps desfigurant el sentit de l'amor de Déu. El papa Benet XVI, en un document recent, en els inicis del segle XXI, ens diu: «Perdre la consciència del pecat també comporta una certa superficialitat en la forma de comprendre l'amor mateix de Déu.»

Per això acudim a Déu i li preguntem què és el pecat, perquè solament la Paraula de

Déu ens pot manifestar el misteri d'iniquitat del pecat.

En el fragment del llibre del Gènesi que hem escoltat en la primera lectura, veiem el pecat dels germans de Josep que, per l'enveja i la gelosia que anaven guardant en el seu cor, van arribar a voler la mort del seu germà – *Mireu, ja ve el somiador. Matem-lo— i, de fet, el vengueren als ismaelites per vint peces de plata...*

En l'evangeli hem escoltat l'ensenyament de Crist en forma de paràbola on ressonen unes paraules del profeta Isaïes, el «càntic de l'estimat», on el profeta expressa l'amor atent i provident de Déu pel seu poble i la resposta de desamor i rebuig: *N'esperava bon raïm, però ha sortit agre...,* trobem en el llibre d'Isaïes. Jesús ens diu quin és aquest raïm agre: *Finalment (el propietari) envià el seu fill... (I els vinyaters) en veure'l es digueren: —Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat... el van treure fora de la vinya i el van matar...*

El pecat és un mal per a la persona i és sempre una ofensa a Déu. Ofenem Déu quan fem mal al germà. Ofenem Déu quan ens fem mal a nosaltres mateixos. Ofenem Déu quan no l'estimem del tot i el rebutgem o desconfiem d'ell...

El pecat és una ofensa a Déu, perquè Déu ens estima del tot sempre i ens ha donat el seu alè i el seu amor a fi que les nostres obres

siguin sempre d'amor. I ell no s'ha cansat de demostrar-nos el seu amor; però el pecat nostre és un oblidar l'amor de Déu. El pecat és dir no a l'amor de Déu.

Quan trenquem l'aliança amb Déu i preferim altres coses o ens preferim a nosaltres mateixos, ens fem mal, perquè tots i cada un de nosaltres hem estat creats per a Déu i el nostre cor no troba repòs fins que no reposa en ell...

La misericòrdia infinita de Déu

Però, com diu Jesús en l'evangeli: *La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen...* Hi ha un misteri més gran que el misteri de la iniquitat del pecat. Josep venut pels seus germans fou el salvador de la fam del seus i la causa de l'estada a Egipte, on el Senyor manifestà el seu braç poderós en la pasqua de la llibertat del poble d'Israel

I el misteri del Fill tret fora de la vinya i assassinat és profecia de la mort i resurrecció de Crist, que és misteri de salvació, misteri de misericòrdia infinita de Déu envers nosaltres, envers tota la humanitat. És anunci de la Pasqua de Crist, que és la nostra Pasqua, a favor de la llibertat de tots els homes i de tots els pobles.

Jesucrist clavat a la creu ha carregat damunt seu el pecat de tota la humanitat. Ell és

el nou Josep venut com a esclau per unes monedes de plata. Ell és el fill de la paràbola que rebutgen els vinyaters i mor fora de la ciutat, assassinat per l'odi i la incomprensió. El Pare, a qui no té pecat, perquè és el Sant de Déu, perquè és el Fill de Déu —en expressió de sant Pau— «el féu pecat, perquè gràcies a ell experimentéssim la seva justícia salvadora» (2Co 5,21).

Oh home, contempla el misteri del teu pecat, contempla el misteri del pecat de la humanitat, tot contemplant el misteri del Fill de Déu clavat a la creu, morint d'amor misericordiós! Igualadins, contemplem el misteri del nostre espòs de sang, que volgué manifestar una vegada més, en el prodigi del Divendres Sant en aquesta església, els desposoris d'amor, el preu que el sant Crist ha pagat pel nostre rescat del pecat i de la mort.

La mirada de Crist clavat en la creu i vessant la seva sang no és la mirada amenaçadora del qui judica, sinó la mirada de misericòrdia del qui convida a la conversió i a la vida. La misericòrdia de Déu davant el pecat del món és gran i infinita. Podem dir que el pecat de la humanitat és, davant la misericòrdia de Déu, com una gota de tinta davant la immensitat de l'oceà. Així és com hem de mirar el nostre pecat i el pecat de la humanitat, des del pecat dels nostres primers pares i el pecat dels germans de Josep i el pecat de tots nosaltres.

Però també hem de dir-nos ben clar que la misericòrdia de Déu no és una realitat màgi-

ca. La misericòrdia de Déu té una expressió clara: la mort i la resurrecció redemptora de Jesús el Fill de Déu. Sant Pere diu en la seva primera carta: *Sabeu que heu estat alliberats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no amb res de corruptible, com la plata o l'or, sinó amb la sang preciosa de Crist, anyell sense tara ni defecte* (1Pe 1,18-19).

Acollim, doncs, la misericòrdia de Déu, i «reconciliem-nos amb Déu», rebent vertaderament i fructuosament, amb sincer penediment del nostres pecats, el sagrament de la Penitència. Acollim la misericòrdia de Déu i reconciliem-nos el uns amb els altres. Que en el cor del cristià no hi hagi mai enemistat ni odi envers ningú! Aprenguem a rebre la misericòrdia i a donar el perdó misericordiós al germà que ens ha ofès. Celebrem la festa de la misericòrdia que el Pare ens ha preparat amb l'anyell immaculat, el seu Fill, que és l'eucaristia, i sentim tots nosaltres dins el nostre cor aquelles paraules de Jesús a la dona adúltera: *Jo tampoc no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més* (Jn 8,1).

Heralds del Sant Crist d'Igualada

Acollim la misericòrdia, donem misericòrdia i siguem heralds de la misericòrdia divina, heralds del Sant Crist que vessà la seva sang. Siguem heralds seus per a tots els igualadins i tots els homes i dones del món, per als quals, sense adonar-se'n, s'està apagant la llum de l'esperança perquè són lluny del cor

del qui és l'Amor. Diguem a tots, amb les paraules de Mossèn Cinto:

«Mira'l, és ton Espòs, esposa ingrata;
més que la creu, ta ingratitud el mata;
pols de la terra, al Déu del cel respon.

Fes de son cor, que enamorat et crida,
cor de ton cor i vida de ta vida,
que Jesucrist és l'ànima del món.»

I a Maria al peu de la creu redemptora del seu Fill li diem: «Oh Santa Mare, en mon cor fixeu les llagues de Jesús clavat en creu.»

> DIUMENGE DE LA PASSIÓ DEL SENYOR O DE RAMS. BENEDICCIÓ DELS RAMS

Homilia pronunciada a l'atri de la catedral de Vic el dia 5 d'abril del 2009

Què feu avui amb rams a les mans a la plaça de la Catedral?

Per què veniu a l'església aquest diumenge?

Ens ho podrien preguntar els qui tenen altres religions o no en tenen cap, i nosaltres hem de saber donar una resposta de la raó de la nostra fe i de la nostra esperança.

Tots nosaltres avui hem vingut a la plaça de la Catedral portant rams i palmes a les nostres mans perquè commemorem l'entrada que Jesús va fer a Jerusalem abans de la seva passió, mort i resurrecció.

Aquell dia –com en l'evangeli hem escoltat– Jesús va entrar com rei humil muntat en un ase petit, guarnit amb els mantells dels deixebles. Quan va entrar a la ciutat de Jerusalem, molts estenien els seus mantells pel camí per on passava Jesús, i els qui l'acompanyaven cridaven: «Hosanna! Beneït el qui ve en nom del Senyor!... Hosanna a dalt del cel!» I cridaven aquestes paraules ben fort i amb tot el cor.

Nosaltres recordem el que aquell dia va succeir, tot seguint la tradició cristiana d'aquest diumenge. Nosaltres recordem i afirmem, al mateix temps, que Jesús és el nostre Senyor, que Jesús és el nostre salvador i el salvador de tots els homes, que Jesús amb la seva mort i resurrecció ha portat la reconciliació a tota la humanitat, que en Jesús nosaltres tenim el perdó dels nostres pecats i la pau en el cor, que en Jesús ha començat el món nou i definitiu. En ell i en tots els qui creuen en ell, Déu regna per sempre, la vida i l'amor tenen el seu triomf definitiu sobre la mort i l'odi.

Ara nosaltres hem beneït els rams i som convidats a participar en la missa que celebrarem a la catedral. En la missa del diumenge de Rams d'aquest any escoltarem el relat de la passió i mort del Senyor segons l'evangeli de sant Marc. Crist és el testimoni de l'amor i de la veritat i ell mor perquè nosaltres tinguem vida. El seu sacrifici en la creu és la font de salvació per a tota la humanitat. En aquesta missa del diumenge

de Rams, Jesús s'ofereix una vegada més per la salvació de tots els homes. Ell s'ofereix perquè és viu entre nosaltres i ens dona la seva pau i el seu amor.

No hi pot haver diumenge de Rams sense diumenge de Pasqua. Jesús fa el camí des del diumenge de Rams fins a la Pasqua i ens convida a acompanyar-lo en les celebracions de Setmana Santa, principalment en el diumenge proper, que serà el diumenge de Pasqua.

Aclamen ja també nosaltres Jesús i fem-ho amb les paraules que deien els infants i els homes i dones aquell diumenge de Rams a Jerusalem fa quasi dos mil anys:

«Hosanna!
Beneït el qui ve en nom del Senyor!...
Hosanna a dalt del cell!»

> MISSA DEL DIUMENGE DE LA PASSIÓ DEL SENYOR O DE RAMS

Homilia pronunciada a la catedral el dia 5 d'abril del 2009

Quan escoltem el relat de la passió del Senyor, el nostre cor sempre resta corprès. El misteri del dolor, del pecat, de la soledat, de la traïció, de la por, de tantes coses que van apareixent, ens recorda massa sovint la nostra història humana, personal i social. En una paraula, la història de la passió de Jesús ens recorda la nostra realitat, en el misteri del sofriment, del pecat i de la mort.

En la passió del Senyor segons el relat de sant Marc veiem la soledat de Crist. Ell pateix clavats a la creu, despulat de les seves vestidures i, per tant, de la seva dignitat. Ell va morint entre les riotes dels qui passen a prop, dels grans sacerdots i notables del poble, i també amb els retrets d'aquells que amb ell estaven crucificats en el mateix lloc. Sembla que ningú no hagi manifestat pietat envers el Fill de Déu. Ningú?

Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitjà tarda.

Sembla que en el món natural, en el moment culminant de la passió i mort del Senyor, es cobreix de tenebres. Per què? Per què també tota la creació vol unir-se a la foscor de la mort de Jesús? Per què el Pare manifesta el dolor de la mort del seu Fill amb la creació, obra de les seves mans?

La mort del Fill de Déu en la creu és un misteri que transcendeix l'instant i el lloc en què s'esdevé i, sobretot, transcendeix la nostra intel·ligència i la nostra comprensió. Solament la fe humil pot percebre quelcom del misteri inefable del que succeeix en la mort del Fill de Déu. La mort de Jesús és la mort del Redemptor de tota la humanitat i de tot l'univers, perquè tot el món creat és unit a la humanitat en la seva sort de pecat i de redempció.

La foscor té una altra expressió que ens parla del misteri de la mort de Jesús en la

creu. Abans de morir, *a mitja tarda, Jesús cridà amb tota la força: —Elohi, Elohi, lamà sabactani?*

Aquestes paraules de Crist en el moment culminant de la seva vida ens manifesten la seva ànima penetrada del dolor del sofriment i de la mort. Amb paraules dels salms, que foren la pregària de Crist en la seva vida com són la pregària del seu cos que és l'Església, i en concret del salm 22, Jesús manifesta la foscor en aquest moment de prova suprema. Realment, Jesús sofreix en el seu cor i en la seva ànima. Aquest sofriment és el preu del rescate nostre. El Fill etern de Déu, prenent una humanitat com la nostra, essent en tot igual a nosaltres, excepte en el pecat; mor amb aquestes paraules als llavis i al cor: *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

L'obra de la mort de Crist en la creu és l'obra de la reconciliació de Déu i de la humanitat. És l'obra de la reconciliació de la humanitat amb ella mateixa, reconciliant-se amb Déu. L'obra de la redempció que sorgeix com a realitat nova de la mort i resurrecció de Crist és encara més gran que l'obra de la creació.

La primera realitat amb què comença la creació és la separació de les tenebres i la llum. Déu creà la llum. En l'obra de la creació nova, que és obra de l'amor misericordiós de Déu, el qui va al davant, el qui és la causa de la nostra salvació passa per la prova de la foscor i de la tenebra per poder il·luminar tota la humanitat amb la llum esplendorosa

de la seva creu victoriosa i de la seva resurrecció gloriosa.

Déu no ha volgut deixar la humanitat en la tenebra del pecat i de la mort com a fruit del pecat original i del pecat de la humanitat, del nostre pecat, i per això ha lliurat el seu Fill per tots nosaltres. La foscor pròpia del pecat, i dels qui en són esclaus, Crist l'ha fet a seva, perquè en ell tots nosaltres passem a la llum de la veritat i de l'amor. Les tenebres amb la mort de Crist han estat vençudes per sempre. Crist és la nostra llum, perquè amb la seva mort ens ha salvat definitivament.

Escoltem la invitació que ens fa l'Església en aquests dies sants de la Passió, mort i resurrecció del Senyor amb les paraules de sant Pau als cristians d'Efes:

«Aixeca't, tu que dorms,
ressuscita d'entre els morts,
i el Crist t'il·luminarà.»

Germans i germanes, visquem, doncs, aquesta nova Pasqua que Déu ens ofereix, acompanyem Crist en la creu, ple d'amor obedient al Pare i d'amor fins a l'extrem envers tots els seus germans. Cada Pasqua és un moment de gràcia especial de Déu que, en els misteris de la seva Església, ens ofereix el seu Fill donant-se del tot fins a l'extrem. Crist ens ha estimat fins a l'extrem de deixar que el seu cor fos traspasat, perquè era ple d'amor misericordiós. Del seu cor obert va brollar sang i aigua, perquè Crist és la font

dels sacraments de salvació. El temps de Pasqua és temps propici per a la recepció dels sacraments del Baptisme, de la Penitència i de l'Eucaristia. No perdem, doncs, el temps de gràcia i salvació que Déu ens ofereix en aquesta Setmana Santa que avui, diumenge de Rams, iniciem.

> MISSA CRISMAL - DIMARTS SANT

Homilia pronunciada a la catedral de Vic amb motiu de la Missa Crismal i la Jornada Sacerdotal, el dia 7 d'abril del 2009

Sr. Bisbe Josep Maria, emèrit d'aquesta seu,
Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta Catedral Basílica de Sant Pere de Vic,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Religiosos i religioses,
Laics i laiques,
Germans i germanes tots, estimats de Déu.

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit a portar la Bona Nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn a la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor. Són, aquestes, les paraules del profeta Isaïes que Jesús va llegir a la sinagoga del seu poble i que en Jesús i en la seva obra —com ell mateix ens ha dit— tenen el seu compliment. Nosaltres hem escoltat aquest anunci de Crist en la celebració de la Missa Crismal, en l'església mare de la diòcesi, que és la catedral, on beneiré,

exercint el meu ministeri de gran sacerdot del poble de Déu, juntament amb el presbiteri diocesà, els ministres i els fidels, els olis dels catecúmens i dels malalts i consagraré el crisma. Aquesta eucaristia és expressió de comunió diocesana i expressió de la fe de l'Església que creu que tota l'eficàcia dels sacraments de Crist brota del seu misteri pasqual. Al mateix temps s'expressa la unitat de la vida sacramental arreu de la diòcesi. És el mateix Crist, la mateixa Església i la mateixa salvació que es fan presents en les accions sacramentals. Misteri que ens compromet i misteri que ens omple de confiança en l'acció de Déu, que en Crist ens ha manifestat el seu amor indefectible.

L'Església, quan celebra els sacraments, que tenen la seva font en el misteri pasqual de Crist, té la certesa que avui, aquí i ara, enmig de nosaltres i enmig del món, Jesús compleix la paraula del profeta Isaïes: la Bona Nova arriba als pobres, els captius aconseguen la llibertat, els cecs veuen la llum, els oprimits són alliberats. Aquest és certament el motiu de la nostra celebració cristiana del misteri pasqual de nostre Senyor Jesucrist. Nosaltres sabem, amb la certesa de la fe, que Crist mort i ressuscitat és la Bona Nova d'avui, d'ahir i de tots els segles. En Crist nosaltres tenim la salvació. Amb sant Pau cada un de nosaltres diu: *Déu me'n guard de gloriar-me en res si no és en la creu de nostre Senyor Jesucrist* (Ga 6,14).

Del misteri de Crist mort i ressuscitat, nosaltres hem estat constituïts heralds a imitació de sant Pau i de tots els apòstols de la història de l'Església. Vull, d'entre aquests, solament fer esment del beat Francesc Coll i Guitart, que, si Déu vol, serà canonitzat el proper 11 d'octubre a Roma pel papa Benet XVI. El Pare Coll és un apòstol de Crist nascut a la nostra diòcesi, a Gombren, i fou evangelitzador en moltes de les nostres parròquies en temps de grans i serioses dificultats. Però és que el misteri de fe mai no pot deixar de ser anunciat amb tota la seva veritat i amb totes les seves conseqüències d'amor i de reconciliació. Un misteri de fe que és gran i que sempre ens supera infinitament, tant en la nostra comprensió com en la nostra vivència. Nosaltres, tot confessant al Senyor la nostra feblesa i la nostra debilitat com ho han fet els apòstols de tots els temps, escoltem la mateixa resposta que rebé Pau: *En tens prou amb la meva gràcia. En la teva feblesa actua el meu poder. I llavors no podem dir res més que: Per això em gloriaré sobretot de les meves febleses, perquè reposi sobre meu el poder del Crist* (2Co 12,9).

En el moment històric concret que ens pertoca de viure a nosaltres, són potser moltes les realitats que continuament volen minar la nostra resposta generosa i esperançada a l'acció de Déu enmig del món, i en concret en el cor i en les vides de les persones que servim en els nostres ministeris. Els fracassos apareixen sovint i el desànim pot apagar el foc ardent que demana ineludi-

blement l'anunci de l'Evangeli i la vida que comporta.

Estimats germans preveres, avui en aquesta Missa Crismal, vinculada de fet al Dijous Sant, renovareu les promeses sacerdotals, tot recordant el moment en què el bisbe us va imposar les mans i vau prometre fidelitat al Senyor i a la seva Església en l'exercici del ministeri sacerdotal. D'això han passat més o menys anys: setanta-sis anys de vida sacerdotal i amb cent de vida, el nostre germà, Mn. Lluís Suriñach i Sunyer; cinquanta anys de sacerdoci els germans preveres: Josep Maria Grau i Pujols, Josep Vilarrúbias i Codina, Francesc Arumí i Sala, Josep Casals i Serrat, Francesc Xavier Coll i Ferret i Joan Vila i Costa; i en el primer any del ministeri presbiteral, Mn. Joan Antoni Castillo i Puertas. Han passat més o menys anys, deia, però tots hem d'escoltar en aquest dia les paraules que sant Pau deia al seu deixeble Timoteu: *Et recomano que procuris de revifar el do de Déu que has rebut per la imposició de les mans* (2Tim 1,6).

I Pau continua exhortant el seu deixeble: *Déu no ens ha donat un esperit de covardia, sinó un esperit de fortalesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'avergonyeïx de donar testimoni de nostre Senyor... Suporta... els sofriments a favor de l'evangeli, amb la fortalesa que ve de Déu* (2Tim 1,7-8).

L'esperit que Déu ens ha donat és de fortalesa, d'amor i de seny. Aquest esperit l'hem

rebut i en les obres de treball apostòlic que realitzeu es manifesta, com ho puc comprovar, amb agraïment a Déu, en la visita pastoral i en altres moments de la vida diocesana. Ho hem rebut, però hem d'avançar encara més en la fortalesa, en l'amor i en el seny. Hem de procurar que el do rebut en la imposició de les mans, que és el do dels dons, l'Esperit Sant, es revifi més i més en els nostres cors sacerdotals, perquè siguem, enmig del poble que tenim encomanat, transparència plena de vida i de santedat de Crist Pastor, Mestre i Espòs de la seva Església.

Tota vida cristiana, i especialment la vida sacerdotal, és la que creu al mateix temps dues paraules aparentment contradictòries: *Sense mi no podeu fer res* (Jn 15,5), que va dir Jesús als seus deixebles, i la paraula que expressa sant Pau: *Em veig capaç de tot gràcies a aquell qui em fa fort* (Fl 4,13). La valentia de l'apòstol de Crist neix de la confiança en Crist i en la seva obra salvadora. Ens cal tenir sempre la mirada posada en Crist per a poder ser «capaços de tot, gràcies a aquell que ens fa forts».

El trídium pasqual que som a les portes de celebrar en aquest any que Déu ens concedeix, és un moment propici de gràcia per a tots nosaltres. Els qui hem estat constituïts «liturges» dels sacraments i de la pregària de l'Església hem de ser capaços de viure els misteris que celebrarem amb tota profunditat. De la nostra vivència dels misteris cristians, posant la mirada en Crist, depèn,

en gran part, que el poble de Déu pugui celebrar-ho amb més fruïció.

Les festivitats pasquals són el centre de l'any litúrgic, sense cap mena de dubte, però són també la llar on tot convergeix, i la font de la qual tot brota. Tot el culte cristià no és més que una celebració contínua de la Pasqua. En cada missa i en cada sagrament que se celebra, la Pasqua de Crist es perllonga. Cada dia de l'any litúrgic, i en cada dia, cada instant de la seva vida, l'Església continua i renova aquesta Pasqua que el Senyor amb tant deler volia celebrar amb els seus deixebles (cf. Lc 22,15). En la Pasqua anual i en cada pasqua diària som portats a la novetat dels primers cristians i amb ells, tot fent memorial del passat, diem amb tota certesa: «El Senyor realment ha ressuscitat!» I amb ells, al mateix temps, posem la mirada en el futur i diem: «Veniu, Jesús, Senyor! Veniu, no trigueu més!»

La vida cristiana no és simplement i principalment una doctrina; és un fet, una acció. I no és pas una acció del passat, sinó una acció del present, on el passat es retroba i el futur s'apropa. La vida cristiana és un misteri de fe, perquè ens diu que avui esdevé nostra l'acció que un altre, Jesús, ha acomplert abans, i de la qual nosaltres solament veurem els fruits plenament més tard. La fe ens porta a l'esperança.

La Pasqua no és un misteri per contemplar solament, és abans que res un misteri que

hem de viure. Crist ha mort per nosaltres, no per dispensar-nos de morir, sinó més aviat per fer-nos capaços de morir eficaçment: de morir a la vida de l'home vell per a reviure a la de l'home nou, que no mor més. Crist ha mort i ha ressuscitat perquè nosaltres puguem viure la vida nova que neix de la seva Pasqua, la vida d'homes nous cridats a participar en la plenitud de la salvació en el Regne definitiu.

Aquest és el sentit de la Pasqua: ella ens ensenya que el cristià en l'Església ha de morir amb Crist per a ressuscitar amb ell. La Pasqua és el Crist que ha mort i ha ressuscitat una vegada per sempre fent-nos morir a nosaltres amb la seva mort i ressuscitant-nos amb la seva vida. Així la Pasqua no és una simple commemoració. La Pasqua és la creu i el sepulcre buit; però ara no és Crist, el Cap de l'Església, el qui s'ha d'estendre a la creu per a aixecar-se del sepulcre, sinó que és el seu Cos, que és l'Església, i som cada un dels membres que som nosaltres els qui hem de fer nostra la creu i la mort de Crist per a ressuscitar amb ell. *Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan apareixerà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria* (Col 3,3-4).

Germans i germanes, el misteri pasqual de Crist és la font dels sagraments de l'Església i la font de la nostra vida i de la nostra missió. La nostra vida eclesial no pot oblidar aquesta font. Visquem, doncs, amb

intensitat els dies sants que el Senyor ens ofereix. Visquem-los amb la força de l'Esperit d'amor en els nostres cors. Preguem els uns pels altres perquè els puguem viure creixent en la participació de l'amor de Crist que tant estimà el seus que els estimà fins a l'extrem (cf. Jn 13,1).

> MISSA VESPERTINA DE LA CENA DEL SENYOR – DIJOURS SANT

Homília pronunciada a la catedral el dia 9 d'abril del 2009

Sant Pau recorda als cristians de Corint, com hem escoltat en la segona lectura, la tradició que ell va rebre i que ell mateix els va transmetre, una tradició que prové del mateix Jesús. Ell prengué el pa dient: *Això és el meu cos*, i també prengué el calze dient: *Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meva sang*. Aquesta tradició inclou el manament de fer-ho per celebrar el memorial de Jesús. I sant Pau ens diu: *cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni*.

I nosaltres, avui, Dijous Sant, tot complint el manament del mateix Jesús, fem el seu memorial. Com Jesús al Cenacle amb els deixebles, partim el pa i bevem el calze, anunciem la mort del Senyor sabent que el Senyor tornarà. L'Eucaristia és el memorial de la mort i resurrecció del Senyor, aquesta és la seva grandesa. El misteri de Crist, mort i ressuscitat per la nostra salvació, es fa

realment present cada vegada que celebrem l'eucaristia en el misteri de l'Església.

La idea central del Dijous Sant és la de «l'hora de Jesús» com hem escoltat en l'evangeli segons sant Joan que ens ha estat proclamat: *Eren ja les vigílies de la festa de la Pasqua, Jesús sabia que havia arribat la seva hora, la de passar d'aquest món al Pare.* «L'hora de Jesús» manifesta que Crist no ha vingut a aquest món per ensenyar-nos simplement una moral, o unes veritats sobre Déu i l'home. La seva obra va unida a la «seva hora», en què ell, per la seva mort salvadora i la seva resurrecció justificadora, ens transforma a nosaltres i al món per una acció de Déu mateix que cap intel·ligència creada no hauria pogut mai prevenir ni concebre. En Jesús mort i ressuscitat comença el món nou i definitiu en què l'home no és esclau del diable, del pecat i de la mort, sinó que és alliberat, en la condició de fill, per a viure la llibertat de l'amor i de la veritat. Aquest món és invisible i inaccessible per a l'home que no té fe. Però al mateix temps és un món que neix de l'amor de Déu en Crist que no para d'oferir-se a la criatura humana. Avui, en aquesta tarda del Dijous Sant, l'amor de Déu se'ns torna a oferir a tots i cada un de nosaltres. La salvació i l'amor de Déu estan sempre en moviment vers l'home.

Jesús voluntàriament dona la vida per nosaltres. Diu Jesús: *Ningú no em pren la vida, sóc jo qui la dono lliurement* (Jn 10,18). En la institució de l'Eucaristia i en

cada missa que celebrem queda ben clar aquest significat. L'Eucaristia és el do gratuït de la seva vida que ens fa Jesús, per la seva mort lliurement acceptada. El sacrifici de Crist, fruit de l'amor a Déu i a la humanitat, és la lluita a mort amb el Poder de les Tenebres, perquè nosaltres puguem reconciliar-nos amb Déu. *Jesús és la nostra pau*, ens diu sant Pau en la carta als Efesis. En ell i solament en ell tenim la reconciliació, el perdó i la pau. El Dijous Sant ens parla de la reconciliació amb Déu i de la reconciliació entre nosaltres. De fet, en la història de l'Església, el Dijous Sant al matí era el moment de la reconciliació amb Déu i amb l'Església. Era el dia en què el bisbe imposava les mans i absolia els pecadors peneditos que havien fet la penitència pública per tornar a participar en el banquet pasqual.

Ara nosaltres fem memòria de la primera Eucaristia, la de Crist mateix oferint-se com a víctima per la salvació de tots els homes. L'Eucaristia és el banquet de la reconciliació, en què els batejats amb el cor net participem de l'àpat sagrat: Crist mateix és el nostre aliment de vida eterna. El seu Cos i la seva Sang són veritable menjar i veritable beguda per als fills de Déu, reconciliats per la sang de la Nova Aliança. Quan celebrem l'eucaristia i ens alimentem del mateix Crist, ell fa de tots nosaltres, els membres de la seva Església, un sol Cos. Nosaltres, alimentant-nos de Crist, víctima de reconciliació i de pau, esdevenim el Cos de Crist enmig del món, llavor del Regne de Déu definitiu.

L'Eucaristia té, doncs, una sola font: l'amor de Crist, ofert amb l'amor del foc de l'Esperit, per expressar l'amor infinit de Déu per a tota la humanitat. I per això mateix la resposta que ens cal a nosaltres, els qui formem l'Església, no pot ser altra que aquesta: estimar. *Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us ho heu de fer els uns als altres*, ens ha dit Jesús en l'evangeli d'avui, després de rentar els peus als seus deixebles. I en el Cenacle, aquell Dijous Sant, van ressonar aquelles paraules de Jesús que haurien de quedar marcades en el nostre cor —encara que ja ho són per l'Esperit Sant que hem rebut—: *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat* (Jn 15,34). I el cant de l'Església que ressona arreu del món cristià d'aquest vespre és aquest: *Ubi caritas et amor, ibi Deus est*.

En sant Agustí trobem aquestes paraules que ens poden ajudar a entendre una mica més el misteri del Dijous Sant: «El Senyor, germans molt estimats, va voler deixar ben clar en què consisteix aquella plenitud de l'amor amb la qual hem d'estimar-nos mútuament, quan va dir: *Ningú no té un amor més gran que aquest de donar la pròpia vida pels seus amics*. Conseqüència d'això és el que ens diu el mateix evangelista Joan en la seva carta: *Crist ha donat la vida per nosaltres; també nosaltres hem de donar la vida pels germans*, estimant-nos mútuament com Crist ens va estimar, ell, que va donar la vida per nosaltres.

És la mateixa idea que trobem en el llibre dels Proverbis: *Si t'asseus a la taula d'un senyor, mira amb atenció el que et posen al davant, i posa-hi la mà pensant que després hauràs de preparar tu una cosa semblant*. La taula d'aquest senyor és aquella de la qual prenem el Cos i la Sang del qui va donar la vida per nosaltres. Asseure-s'hi, significa acostar-s'hi amb humilitat. Mirar amb atenció el que ens posen al davant equival a prendre consciència de la grandesa d'aquest do. I posar-hi la mà pensant que després haurem de preparar una cosa semblant, significa el que ja he dit abans: que així com Crist va donar la vida per nosaltres, també nosaltres hem de donar la vida pels germans» (Tractat 84, 1).

Germans i germanes, celebrem amb tota devoció l'eucaristia en el Dijous Sant: deixem que l'amor de Déu penetri en els nostres cors i deixem que l'Esperit Sant faci brollar la caritat del nostre cor envers els germans. Preguem humilment perquè l'Eucaristia sigui l'aliment quotidià del poble cristià. Pregueu amb fe i confiança perquè els sacerdots, cridats a ser presència de Crist en la comunitat i a presidir en la «seva persona» l'eucaristia, siguem sants, segons el desig del cor misericordiós de Crist. Preguem amb el cor ben ample perquè el Senyor susciti entre els nostres joves respostes generoses a la seva crida per a ser servidors del poble, a fi que no manqui l'eucaristia en cap comunitat de la nostra diòcesi.

A santa Maria, dona eucarística, que va rebre el Fill de Déu en les seves entranyes plenes d'amor, i el va oferir al Pare per la salvació de tots els homes en l'hora del sacrifici de la creu, li demanem que intercedeixi per tots nosaltres i per l'Església, el Cos de Crist, el seu Fill. Amén.

> DIVENDRES SANT DE LA MORT DEL SENYOR. OFICI DE LECTURA I LAUDES

Homilia pronunciada a la catedral, en l'Ofici de lectura i laudes, el dia 10 d'abril del 2009

Els cristians preguem. La nostra pregària ha de brollar del cor, on habita l'Esperit Sant que amb la seva gràcia ens manté en l'autèntica fe que actua en la caritat i porta a l'esperança. La pregària de l'Església en el Divendres Sant és plena d'esperança, perquè contempla el sacrifici de Crist, el Fil de Déu, Déu vertader i home vertader, immolant-se en la creu per la nostra salvació.

La pregària cristiana contempla els misteris del Senyor a la llum de l'Escriptura. La pregària dels salms és la pregària dels cristians, perquè fou la pregària de Crist i és la pregària de l'Església. Els primers cristians aprofundien en el misteri de Crist a la llum de l'Escriptura i especialment dels salms. A Crist mateix el contemplem avui, Divendres Sant, posant en els seus llavis les paraules dels salms per expressar els seus sentiments en l'hora suprema de la Passió.

Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat? Són paraules del salm 22 amb les quals Jesús expressa el seu suprem dolor, tal com apareixen en l'evangeli de Mateu i de Marc. Jesús prega expressant el seu sentiment de sentir-se abandonat pel Pare. Jesús l'invoca amb la confiança de la pregària. El qui prega confia. La pregària és expressió d'esperança.

En l'evangeli segons sant Lluc trobem en llavis de Jesús en el moment de la crucifixió aquestes paraules: *Pare, confio el meu alè a les vostres mans*, que provenen del salm 31. Jesús mor confiant en Déu. Ell és model de tots els qui moren posant la vida en les mans de Déu, com ho han fet els màrtirs de la història de l'Església, com ho hem de fer tots nosaltres.

I, en l'evangeli de sant Joan, el salm 22 apareix com a referència amb les paraules de Jesús abans de morir: *Tinc set. Jesús mateix a l'hort de les Oliveres va renyar Pere per haver tret l'espasa per resistir els soldats, dient: No he de beure la copa que el Pare m'ha donat?* I ara Jesús, amb les seves paraules, mostra la seva determinació de beure la copa del sofriment per la salvació de la humanitat en l'obediència amorosa al Pare.

Els salms i tota l'Escriptura ens ajuden a entrar en el misteri cristià. Aprenuem, doncs, a pregar més i més amb els salms. Preguem amb els salms i amb tota l'Escriptura. Al misteri cristià, que és el misteri de l'Amor de Déu, solament podem accedir-hi

des del mateix misteri de l'amor de Déu, que en la seva Paraula inspirada se'ns ofereix. Solament l'Esperit Sant pot donar-nos a conèixer la intimitat de Déu. La pregària autènticament cristiana té com a aliment principal els salms.

El cristià que recita o canta els salms ho ha de fer sabent que són la pregària de Crist, del Crist total, del cap i dels membres, de Crist, sacerdot etern i veritable, i del seu Cos que és l'Església, com Espòs i esposa, tots dos en una sola carn.

Preguem i visquem el Divendres Sant en la contemplació de Jesús. Visquem la seva mort i la seva resurrecció, morint a l'home de pecat que pot haver-hi en nosaltres i ressuscitant a la vida nova en Crist, la vida de l'amor i de la veritat.

> DIVENDRES SANT DE LA MORT DEL SENYOR. ACCIÓ LITÚRGICA

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 10 d'abril del 2009

Nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus i, per als grecs, un absurd, ens diu sant Pau en la primera carta als Corintis (1,23). La creu, en el moment de la predicació de Pau, com en el moment de la crucifixió de Crist, com ara, continua essent un escàndol (Ga 5,11) i una bogeria (1Co 1,18). El crucificat és un escàndol i una bogeria, on la generositat de l'amor de Déu, que ahir contemplàvem en l'Última

Cena, apareix ara no tenint altra mesura que el sense cap mesura. Mai no podríem haver arribat ni a imaginar ni a pensar la mesura sense cap mesura de la generositat de l'amor de Déu que se'ns manifesta en la passió i mort en creu del seu Fill estimat. Aquesta és la bogeria d'amor de Déu que el Divendres Sant ens manifesta.

*L'amor de Déu és la gran paraula del Divendres Sant. Un amor perfecte és aquell que desterra la por, però no el que la fa fugir, dissimulant-la. Déu estima el pecador. Déu ens estima a nosaltres, pecadors. Però la seriositat de l'amor no es comprendrà mai fins que no es compregui que Déu odia el pecat. Creure que Déu estima el pecador sense odiar el pecat és creure que el seu amor no és res més que una indiferència beneïta. La passió i mort del Senyor no es poden comprendre ni viure amb tota la seva veritat sense entrar en el misteri del pecat amb la seva iniquitat d'ofensa a Déu i sense entendre que l'amor de Déu a la criatura, fins al punt de donar la vida del seu Fill com a preu de rescat pels nostres pecats, té aquest preu: la sang del seu Fill vessada per a alliberar-nos del diable, del pecat, de la mort eterna. Com diu el papa Benet XVI: «Perdre la consciència del pecat també comporta una certa superficialitat en la forma de comprendre l'amor mateix de Déu» (*Sacramentum caritatis*, 20).*

Deixeu que us ho digui d'una manera més forta i més clara: la creu és revelació de la còlera divina contra el pecat. I aquesta

afirmació fa encara més diàfan i clar que la creu és la revelació de l'amor de Déu, perquè entenem millor la infinita generositat d'aquest amor. La creu de Jesús és l'amor fins a suportar ell mateix el dolor de l'enemistat. La creu de Jesús és l'amor més gran per salvar aquells que ell estima i que ell cerca en els abismes del dolor de no estimar més. Crist —ens diu sant Pau— *ens ha rescatat de la maledicció de la Llei fent-se maledicció per nosaltres, tal com diu l'Esclat: Maleït el qui està penjat en un patíbul* (Ga 3,13). I encara més, en la segona carta als Corintis ens diu Pau: *Al qui no havia experimentat el pecat, Déu, per nosaltres, el va fer pecat, perquè gràcies a ell experimentéssim la seva justícia salvadora* (2Co 5,21).

Germans i germanes, en aquests temps on impera el relativisme podem caure també nosaltres a relativitzar l'amor de Déu. De vegades, podem caure a voler nosaltres «ser més bons que Déu», i volem esmenar l'obra de l'amor de Déu. Al Senyor no li és pas igual el pecat que el no pecat. A ell no li és igual l'amor que el desamor. L'únic mal radical és el pecat, la desobediència de les voluntats creades a la voluntat de Déu. L'amor que es manifesta en la creu és l'amor en la veritat. La creu de Crist, amb tota la seva realitat d'escàndol i de bogeria, és inseparable de l'amor en la veritat.

Hem escoltat en la primera lectura del profeta Isaïes: *El portava les nostres malalties i havia pres damunt seu els nostres dolors... El*

Senyor volgué que el sofriment el triturés... El Just amb les penes que ha sofert ha fet justos els altres, després de prendre damunt seu les culpes d'ells. Aquestes paraules són del tot adients a Jesús. Crist ha vençut el pecat, la mort i el diable pels seus sofriments; però no en quant els sofriments tinguin cap poder en ells mateixos, sinó perquè és ell, el Fill etern de Déu, qui els ha sofert en perfecte amor al Pare i a tota la humanitat.

Jesús és el veritable anyell pasqual que pren damunt seu i lleva el pecat del món, i que ha estat occit aquest Divendres Sant. En la lectura de la passió que ens ha estat proclamada, Crist mateix ens ha parlat, *ja que viu per sempre intercedint a favor nostre* (He 7,25) i ens diu: «Mira el que he sofert per tu, mira les meves mans i els meus peus, mira la ferida del meu costat; no siguis incrèdul, sigues creient» (cf. Jn 20,27).

Aquesta tarda del Divendres Sant adorarem la creu, perquè ella és per a nosaltres la presència de l'amor de Déu i és l'arbre de la vida plantat per al guariment de les nacions. L'adoració de la creu no és l'adoració del sofriment, i encara menys, de la mort. La creu és la revelació de Déu on ell ens ha revelat perfectament el seu amor. En la creu Déu mateix se'ns mostra. En la creu, Déu ens mostra la seva intimitat més íntima, despullant-se i obrint-nos el seu cor. De la creu brolla el riu sagrat de l'amor vertader, perquè del costat de Crist perdut per la llança del costat brolla sang i aigua. El cor adorable de

Déu fet home fou obert i resta sempre obert; no solament perquè els homes puguin veure com és, sinó també perquè tots nosaltres hi puguem entrar. Tots tenim la nostra llar en el seu cor obert. És la llar de la vida oferta a Déu i als altres. És la llar de l'amor vertader, del sofriment unit a Crist en amor i obediència al Pare.

Nosaltres avui adorarem la creu de Jesús no solament perquè ella és el signe de la nostra salvació, sinó perquè pròpiament és el signe del nostre Déu. *Déu ha donat prova de l'amor que ens té, perquè Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors* (Rm 5,8), ens diu sant Pau en la carta als Romans. I sant Joan ens ho diu així de clar i de concís: *Déu és amor* (1Jn 4,8). I en el nostre cor ressonen les paraules de Jesús quan adorem la seva creu: *Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics* (Jn 15,13).

Nosaltres adorem la creu de Crist il·luminats per la fe i l'esperança de la seva resurrecció; per això també en la nostra celebració posarem damunt l'altar el Crist mort i ressuscitat en el misteri de l'Eucaristia, perquè sigui el nostre aliment de vida eterna avui. El misteri del Divendres Sant és el mateix del Dijous Sant. El qui s'ofereix en la creu per la nostra salvació és el mateix que es va oferir en l'última cena i en cada eucaristia que l'Església celebra.

Santa Maria, al peu de la creu, testimoni de la mort redemptora del vostre Fill, ajudeu-

nos amb la vostra intercessió a aprendre a contemplar el vostre Fill Jesús, veritable Déu i veritable home, donant la vida per la nostra salvació. Intercediu per nosaltres perquè amb la gràcia de l'Esperit d'amor siguem sempre atrets per aquell que ha donat la vida per nosaltres alliberant-nos del pecat i de la mort.

> DISSABTE SANT- OFICI DE LECTURA I LAUDES

Homília pronunciada a la catedral, en l'Ofici de lectura i laudes, el dia 11 d'abril del 2009

Dostoievski en un dels seus escrits admet que els cristians autèntics són pocs. Però es pregunta: «Mes, què sabem nosaltres quants cristians autèntics fan falta perquè no s'acabi en el món la "Gran Esperança?"» El Dissabte Sant és el dia de l'Esperança. En aquest dia l'Església resta immòbil prop del sepulcre on reposa el seu Espòs. L'Església, però, està en la pau. Tota l'Església està expectant esperant l'anunci de la Nova Pasqua: Crist ha vençut la mort! Crist ha ressuscitat!

El primer Dissabte Sant fou el dia en què únicament una persona va mantenir l'esperança: Maria, la Mare del Senyor, la mare del crucificat. Ella va romandre fidel al peu de la creu i va veure, juntament amb les dones, com el posaven en el sepulcre. Ella en el dia del gran repòs, en el dia del gran «dissabte», va mantenir l'esperança en el seu cor.

Podem dir que la nova Eva, Maria, la mare dels creients, va fer possible que la «Gran Esperança» no morís en el cor de la nova humanitat que era a punt d'iniciar-se en Jesús, mort i sepultat. La nova humanitat és la que rebrà una vida nova, que ella, Maria, no sap com serà; però en el seu cor tornen a ressonar les paraules de l'àngel: *Per a Déu no hi ha res impossible* (Lc 1,37).

La «Gran Esperança» per a la humanitat era a punt de començar en aquell Dissabte Sant. La gran esperança que la mort eterna ha estat plenament vençuda era a punt d'iniciar-se. Un món nou, format per homes i dones que en Crist han mort i amb ell han ressuscitat a una vida nova, s'estava contenint. Perquè el Pare etern frisava per ressuscitar, amb la força de l'Esperit Sant, el seu Fill etern, reposant entre els morts. La força de la vida, de la veritat de l'amor era a punt d'esclatar.

I si l'obra de la creació va tenir el dia del seu «repòs» —*El dia setè Déu va reposar de tota l'obra que havia fet.* (Gn 2,2), i aquest fou el «Sabbat», el primer dissabte—, ara, abans d'iniciar-se l'obra de la nova creació, el qui l'ha creat amb la seva sang vessada, reposa, en el gran descans, en el gran «Sabbat». El Dissabte Sant és el dia del repòs, abans no comenci el primer dia de la nova creació en la Pasqua de Jesucrist.

Germans, aprenguem la lliçó del Dissabte Sant. Mantinguem sempre la «Gran

Esperança», expressada amb les paraules de sant Pau als cristians de Roma: *N'estic cert: ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre* (8,38-39). I mantinguem les petites esperances unides a la gran esperança: en el dia a dia lluitem i estimem, servint la veritat en la caritat i la caritat en la veritat, és a dir, servim i estimem Jesús a imitació de Maria, que en el Dissabte Sant va mantenir l'Esperança de la Nova Humanitat.

> DIUMENGE DE PASQUA DE LA RESURRECCIÓ DEL SENYOR - VETLLA PASQUAL

Homília pronunciada a la catedral el dia 11 d'abril del 2009

L'anunci de l'àngel a les dones que havien anat molt de matí al sepulcre, el primer dia de la setmana, després del dissabte, fou aquest que acabem d'escoltar: *No tingueu por. Busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat. Ha ressuscitat. No hi és, aquí. Mireu el lloc on l'havien posat. I ara aneu a dir als deixebles i a Pere que anirà davant vostre a Galilea; allà el veureu, tal com ell us havia dit.*

Jesús ha ressuscitat d'entre els morts. Ell ha vençut el pecat i la mort. La victòria de Crist ja fou des del Divendres Sant, quan morint venció la mort. En el dia de Pasqua nosaltres

sabem que la seva victòria és també la nostra victòria. Avui, dia de Pasqua, s'inicia la nova humanitat de fills de Déu, perquè Crist ens ha donat la seva vida divina, ens ha donat el seu Esperit, i nosaltres podem viure com a fills de Déu.

La nit de Pasqua neix l'Església, amb la vida que brolla de la resurrecció de Crist. L'Església sense la resurrecció de Crist no té cap sentit. Com diu sant Pau: *Si Crist no ha ressuscitat, la nostra predicació és buida, i buida és també la vostra fe* (1Co 15,14). Però també és clar que la resurrecció de Crist demana el testimoni de l'Església. La resurrecció de Crist és un fet que s'esdevé en la història, en la nit santa de Pasqua; però s'esdevé en el secret del cor de Déu i solament poden accedir-hi els qui amb fe acullin les paraules de l'àngel, les paraules de les dones, les paraules dels apòstols, les paraules de l'Església. Crist ressuscitat no és en el sepulcre, aquest resta buit. Crist ressuscitat es troba amb els seus deixebles. Crist ressuscitat parla amb Pau en el camí de Damasc. Però sobretot Crist ressuscitat el trobem els homes i dones al llarg de la història en la paraula i en la vida de la seva Església, el seu Cos, que reneix a la vida nova per la fe en Crist mort i ressuscitat. L'anunci de Crist, la predicació apostòlica de l'Església és inseparable de la resurrecció de Crist.

En el dia de Pasqua de l'any paulí, permeteu-me que parli en les paraules que hem escoltat de la carta als Romans de sant Pau en l'epístola de la Vetlla Pasqual. Per a l'Apòs-

tol, la Pasqua de Jesucrist és la nostra Pasqua. Ell ha viscut en la seva pròpia persona el que significa trobar-se amb Crist ressuscitat, amb Jesús que morí per amor a ell i a tots els homes i ressuscità el tercer dia. Per a Pau, Crist és el vivent, el qui viu per sempre, aquell pel qual ell dóna la vida, aquell que ell anuncia sense defallir, tot i les dificultats que troba en el camí de l'evangelització.

El misteri de la Pasqua de Crist no és per a Pau un simple esdeveniment que podem mirar des de fora. La resurrecció de Crist és el fet cabdal que canvia del tot la vida d'ell i de tots els qui de cor creuen en Crist mort i ressuscitat. La fe en Crist porta al baptisme, perquè, per mitjà d'aquest sagrament, el batejat participa en el misteri pasqual de Crist i amb ell viu una nova vida. D'una manera clara ens ho diu: *Penseu que sou morts al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist*.

La vida cristiana és misteri de mort i de resurrecció. La celebració del Misteri Pasqual de nostre Senyor Jesucrist no té com a objectiu la participació en unes celebracions perquè tinguem uns sentiments bons en el nostre cor. La celebració de la Pasqua ens ha de portar a fer nostra la vida que brolla del misteri de Crist: morir per a ressuscitar. Tornem a recordar les paraules de sant Pau: Queda ben clar: l'home que érem abans ha estat crucificat amb ell, perquè el cos pecador perdi el seu domini, i d'ara endavant no siguem esclaus del pecat: els qui són morts queden desvinculats del pecat.

****Hermanos, ésta es la Pascua: Cristo ha muerto y ha resucitado por nosotros, para que muramos al pecado y resucitemos a la vida nueva. La fiesta de Pascua es la fiesta de la incorporación a Cristo: para los nuevos bautizados es la fiesta del nuevo nacimiento por el bautismo, y para los cristianos es la fiesta de la renovación de nuestra vida con Cristo, por el recuerdo de nuestro bautismo y por la participación en el banquete eucarístico de Pascua, en el cual Cristo, nuestra Pascua, ha sido inmolado. Esta noche todos nosotros estamos invitados a recordar y a renovar las promesas de nuestro bautismo. Es el momento culminante del camino de conversión que hemos hecho en la Cuaresma. Con nuestra palabra de fe y nuestro compromiso de fe hecha vida y con la aspersion del agua que nos recuerda nuestro bautismo, expresaremos nuestro deseo de recibir a manos llenas el don de la vida nueva que brota de Cristo muerto y resucitado. La vida nueva es don de Cristo que él mismo nos ha adquirido al precio de su sangre preciosa derramada en la cruz; pero, al mismo tiempo, la vida nueva es respuesta nuestra al amor de Dios. Por eso, queridos en Cristo, no puede haber, en esta noche de Pascua, ninguna tristeza en nuestro corazón. Que ningún pesar, ningún odio, ninguna enemistad, ningún pecado quede en nuestro corazón. Dejemos que en Cristo todo lo que no es verdad y amor muera y así resucitemos con él a la vida nueva; aquella vida que san Pablo nos muestra con estas palabras: *Vivo yo, pero ya no vivo yo, sino que Cristo vive*

en mí. Y la vida que vivo ahora en la carne, la vivo en la fe del Hijo de Dios, que me amó y se entregó por mí (Ga 2,20).

L'Eucaristia nova de la Pasqua que rebrem com a aliment és una vegada més expressió del misteri de Crist. Ell vol ser el nostre aliment de vida eterna. Ell ens diu: *La voluntat del qui m'ha enviat és aquesta: que tots els qui veuen el Fill i creuen en ell tinguin vida eterna... Qui menja la meva carn i beu la meva sang, té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia (Jn 6,40.54).*

Germans, estem vetllant i pregant. La paraula de Déu ha estat proclamada enmig nostre. No ha estat solament llegida; sinó que l'hem viscuda, perquè ella ens parla de Crist viu enmig nostre, ell que és la nostra vida i la nostra resurrecció. Nosaltres preguem i vetllem, perquè esperem amb deler, no solament l'anunci de la Pasqua d'aquest any, sinó perquè som un Poble que sap que el seu Senyor, el que morí i ressuscità, es manifestarà gloriós a la fi dels temps. Nosaltres esperem la seva manifestació plena i la desitgem; per això diem: «Veni, Jesús, Senyor!» En l'anunci de la Pasqua que ens ha fet el cantor hem desitjat que l'estel del matí trobi encesa encara la flama d'aquest ciri consagrat al nom de Déu. Aquest estel, que mai no és pon, és Crist, que tornarà gloriós. Que ell ens trobi, doncs, vetllant i pregant.

Santa Maria, que vau romandre fidel al peu de la creu i vau mantenir la gran esperança

en l'amor de Déu en el Dissabte Sant i us va alegrar en la resurrecció del vostre Fill, pregueu per nosaltres.

GLOSSA SETMANAL

QUARESMA, TEMPS DE DEJUNI

En el missatge per a la Quaresma d'aquest any, el sant pare Benet XVI ens convida a reflexionar sobre el valor i el sentit del dejuni. En la litúrgia del dimecres de Cendra, amb la qual s'inicia la Quaresma que ens prepara per a celebrar la Pasqua, apareixen tres pràctiques penitencials: la pregària, el dejuni i l'almoïna. D'aquestes tres pràctiques, la que entre nosaltres potser té menys incidència és la del dejuni. De fet, segons la normativa solament se'ns demana el dejuni dos dies: el Dimecres de Cendra i el Divendres Sant.

Però l'esperit de la Quaresma ens demana donar més importància al dejuni, com era tradició en altres temps i com els germans d'altres Esglésies cristianes viuen. Però la raó no ha de ser la tradició d'altres temps o les practiques d'altri, ans cal cercar-la amb més profunditat.

En l'evangeli trobem com Jesús va dejunar quaranta dies en el desert abans d'emprendre la seva missió pública (cf. Mt 4,1-2) i convida a dejunar (Mt 6,16). En la primera comunitat cristiana també trobem aquesta pràctica unida a la pregària i a la missió (cf. Ac 13,2; 14,23).

Privar-se de quelcom que en si mateix seria bo i útil per a la nostra sustentació, en una primera mirada sembla molt estrany. Però l'ensenyament de la Sagrada Escripura i tota la tradició cristiana ens diuen que el dejuni és una gran ajuda per a evitar el pecat i tot el que hi porta. El dejuni com a pràctica penitencial és un enfortiment de la voluntat i una experiència d'humilitat per a anar entrant en el camí de l'alliberament i per a complir la voluntat de Déu.

«En el Nou Testament, Jesús indica la raó profunda del dejuni, estigmatitzant l'actitud dels fariseus, que observaven escrupolosament les prescripcions que imposava la llei, però el seu cor estava lluny de Déu. El veritable dejuni és sobretot complir la voluntat del Pare celestial, *que veu el que és amagat i t'ho recompensarà* (Mt 6,18). Ell mateix ens dóna exemple responant a Satanàs, en acabar els quaranta dies passats al desert: *L'home no viu sols de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu* (Mt 4,4). El veritable dejuni, per tant, té com a finalitat menjar *l'aliment vertader*, que és fer la voluntat del Pare (cf. Jn 4,34)» (Benet XVI, *Missatge de Quaresma*, 2009).

No oblidem que la pregària, l'almoïna i el dejuni han d'anar sempre units i que la penitència quaresmal té una dimensió personal, però també comunitària. Preguem i dejunem amb l'Església, amb tota la comunitat, especialment els dies indicats. I tinguem-ho ben clar: l'atenció als més necessitats, amb